

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/4/2015
Identifikačné číslo spisu:	7112010355
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7112010355.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29. apríla 2015 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Richarda Bureša v trestnej veci proti obvinenému W. V., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 11. septembra 2013, sp. zn. 4 To 17/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného W. V. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom samosudcu Okresného súdu Košice I z 3. októbra 2012, sp. zn. 8 T 29/2012, bol obvinený W. V. uznaný vinným zo spáchania prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. a to na tom skutkovom základe, že:

z presne nezisteného miesta v Z. v Českej republike dňa 14. júna 2011 zaslal list adresovaný predsedníčke Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Ivette Macejkovej, v ktorom jej vulgárne nadával a vyhrážal sa, že na jej hlavu a hlavy jej kolegov je už pripravená kyselina preto, že bol neúspešný v rozhodovaní o svojich sťažnostiach adresovaných Ústavnému súdu Slovenskej republiky.

Okresný súd uložil obvinenému W. V. podľa § 324 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody na 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obvinený pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Na podklade odvolania obvineného proti citovanému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Košiciach rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený W. V. prostredníctvom obhajcu dovolanie, uplatniac dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. h/, písm. i/ Tr. por., teda s odôvodnením, že

zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, že mu bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení dovolania obvinený predovšetkým namietol porušenie jeho práva na obhajobu tým, že bol vyšetrovateľom PZ dňa 17. augusta 2011 vypočúvaný v neskorých večerných hodinách, bol psychicky indisponovaný a vystrašený. Vyjadril názor, že takýmto postupom bol naplnený okrem dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., teda, že rozhodnutie je založené na dôkaze, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom.

K zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu, podľa názoru dovolateľa, došlo aj tým, že mu nebolo umožnené nazretie do vyšetrovacieho spisu v prípravnom konaní vyšetrovateľom a následne ani okresným resp. krajským súdom.

V ďalšej časti odôvodnenia dovolania obvinený namietal nesprávne vyhodnotenie dôkazov a to jednak výpovede svedkyne JUDr. Ivety Macejkovej, ktorú považuje za zaujatú voči jeho osobe a ako takú ju považuje za nevierohodnú svedkyňu. Vyjadril tiež názor, že „samotná skutočnosť, že podozrivá osoba držala určitý predmet v rukách nemôže byť korektívom na vyvodenie trestnej zodpovednosti“. Daktyloskopické stopy a DNA analýzy môžu byť len nepriamym dôkazom o tom, že list držal a oslinil známku avšak nie o tom, že tento list napísal. Takéto jeho konanie nie je možné považovať za konanie, ktorým naplnil pojmové znaky trestného činu a teda jeho konanie bolo nesprávne právne posúdené, keďže žiadneho trestného činu sa nedopustil.

Obvinený ďalej namietal, že mu bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pričom v tejto časti poukázal na svoje písomné podanie zo dňa 16. júla 2014 označené ako „doplnenie, dovolania.

V ďalšom písomnom podaní obvineného zo 14. novembra 2014 dovolateľ namietal, že konajúce súdy nevykonali ním navrhované dôkazy a „nevysporiadali sa s otázkou prečo nebolo možné uvedené dôkazy pred súdom vykonať“. V ďalšej časti namietal, že „postupom všeobecného súdu boli spôsobené prietahy v konaní. Odvolací súd sa s jeho odvolacími námietkami riadne nezaoberal, rozhodoval o jeho odvolaní s vopred vytvorenou predstavou, že spáchal trestný čin a bol zainteresovaný na jeho odsúdení, pretože mu „nezákonne predlžoval väzbu“.

Obvinený dôvodil, že jeho právo na spravodlivý proces zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené nedôsledným odôvodnením napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, ktorý sa neriadil ustanovením § 176 ods. 2 Tr. por. a čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky, keď sa dostatočne nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami. Napokon namietal aj porušenie čl. 10 a čl. 14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, pretože bol štátnymi orgánmi odsúdený za to, že sa dožadoval svojich práv, ktoré boli porušené z pomsty, že sa opakovane sťažoval a kritizoval Ústavný súd Slovenskej republiky.

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom porušenie zákona v zmysle obsahu jeho dovolania, aby zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach, ako aj rozsudok Okresného súdu Košice I z 3. októbra 2012, sp. zn. 8 T 29/2012 a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Podľa § 376 Tr. por. súd prvého stupňa doručil dovolanie obvineného, ako aj jeho písomné doplnenie prokurátorovi na vyjadrenie.

Námestník okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že v konaní, ktoré jeho odsúdeniu predchádzalo, nedošlo k žiadnemu porušeniu jeho práv na obhajobu. Namietaný výsluch vyšetrovateľa zo 17. augusta 2011 bol vykonaný

zákonným spôsobom , po náležitom poučení obvineného o jeho právach a ktorý po ukončení výsluchu potvrdil obsah zápisnice s popretím akejkolvek formy nátlaku vyšetrovateľa, alebo inej prítomnej osoby.

Rovnako aj pokiaľ ide o námietku obvineného, že mu nebolo umožnené nahliadnutie do spisu, táto nie je podľa názoru prokurátora akceptovateľná, keďže svoje právo na nahliadnutie do spisu, napriek možnosti nevyužil.

Podľa názoru prokurátora bola vina obvineného náležitá a dostatočne objektívnymi dôkazmi preukázaná a preto navrhol, aby dovolací súd podľa § 392 ods. 1 Tr. por. jeho dovolanie zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným W. V. nie je dôvodné.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané včas a oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím rozsudok Krajského súdu v Košiciach, ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným prostredníctvom obhajcu, bolo preto podané osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. Dovolanie bolo podané včas na Okresnom súde Košice I, t. j. v mieste uvedenom v ustanovení § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané, tak aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Obvinený poukazuje na dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. h/, písm. i/ Tr. por., teda, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom , že mu bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený primárne namietal porušenie svojho práva na obhajobu, jednak pri výsluchu vyšetrovateľa dňa 17. augusta 2011 a jednak keď mu údajne nebolo umožnené nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu.

Dovolací súd po preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že súdy nižšieho stupňa ako i orgány činné v trestnom konaní postupovali v súlade so zákonom. Zo zápisnice o zadržení obvineného (č. l. 7) vyplýva, že obvinený bol zadržaný podľa § 86 Tr. por. 16. augusta 2011 o 19.25 hod., pričom jeho výsluch v procesnom postavení obvineného bol vykonaný 17. augusta 2011 od 11.00 hod. do 12.50 hod. Pred začatím výsluchu bol obvinený vyšetrovateľom polície riadne poučený, poučeniu porozumel a vzal ho na vedomie a každú stranu zápisnice vlastnoručne podpísal. Taktiež ani z obsahu výpovede obvineného nie je zrejmé, že by vypovedal pod vplyvom psychickej dekompenzácie, tak ako to uviedol v odôvodnení dovolania.

S vyššie uvedenými okolnosťami dobre korešponduje obsah výpovede obvineného urobenej následne 19. augusta 2011 pred sudkyňou pre prípravné konanie Okresného súdu Košice I, pred rozhodnutím o jeho vzatí do výkonu väzby, pri ktorom potvrdil, že po jeho zadržení zo strany príslušníkov polície nebol na neho vyvíjaný žiaden nátlak.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto smere uzavrel, že názor dovolateľa nie je možné akceptovať, pretože tento predstavuje prevažne iba jeho subjektívny názor a ako taký nemôže zakladať záver o nezákonnosti vykonania dokazovania v posudzovanej veci. V danej súvislosti treba zdôrazniť, že jeho výsluch zo 17. augusta 2011 bol vykonaný v súlade so všetkými procesnými zákonnými ustanoveniami a tento úkon je treba považovať za plne relevantný aj z hľadiska hodnotenia jeho vecnej stránky.

Pokiaľ ide o dovoláciu námietku obvineného založenú na tvrdení, že v priebehu prípravného konania a následne aj v priebehu súdneho konania mu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi nebolo umožnené nazretie do vyšetrovacieho spisu, z obsahu trestného spisu vyplýva, že tvrdenie obvineného nezodpovedá skutočnosti.

Z úradného záznamu vyšetrovateľa PZ z 31. januára 2012 (č. l. 221) vyplýva, že obvinený sa na preštudovanie spisu, ktoré malo byť vykonané 31. januára 2012 o 10.00 hod. na Obvodnom oddelení PZ v Krásne nad Kysucou nedostavil. O tom, že bude úkon v uvedenom čase vykonaný, bol obvinený riadne písomne upovedomený listom vyšetrovateľa zo 16. januára 2012 (č. l. 228), ktorý osobne prevzal na poštovom úrade 23. januára 2012 (č. l. 234). Tvrdenie obvineného, že na úkon sa nedostavil pre zlé poveternostné podmienky bolo prokurátorkou Okresnej prokuratúry Košice I preverované a bolo zistené, že v inkriminovanom čase na trase medzi bydliskom obvineného a Obvodným oddelením PZ k žiadnemu výpadku autobusového spojenia nedošlo. Bolo tiež zistené, že bydlisko obvineného od miesta vykonania úkonu (OO PZ) sa nachádza vo vzdialenosti, ktorú bolo možné ľahko prejsť aj bez použitia autobusového spojenia (za cca 25 minút - č. l. 245-246).

Z obsahu súdneho spisu tiež vyplýva, že obvinený sa na hlavné pojednávanie Okresného súdu Košice I, konaného 3. októbra 2012 napriek riadnemu upovedomeniu nedostavil a súd vykonal pojednávanie po splnení zákonných podmienok § 252 ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. v jeho neprítomnosti. Rovnako sa obvinený nedostavil ani na verejné zasadnutie Krajského súdu v Košiciach ako súdu odvolacieho, ktoré bolo konané 29. mája 2013 a 11. septembra 2013. Z uvedeného faktografického prehľadu je zrejmé, že obvinený preukazoval v priebehu celého súdneho konania značne negativistický postoj k osobnej účasti na úkonoch súdneho konania, keď komunikoval so súdom výlučne písomnou formou.

V ďalšej časti odôvodnenia dovolania obvinený namieta porušenie svojich práv súdom spôsobovanými prietiahmi v konaní, nezákonným predlžovaním jeho väzby a nedôsledným odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

K tejto časti námietok dovolateľa najvyšší súd konštatuje, že v postupe orgánov činných v trestnom konaní a následne na to aj v konaní príslušných súdov, nie je možné vidieť žiadne porušenie zákonných záruk spravodlivého procesu. Obsah trestného spisu neposkytuje žiaden podklad o tom, že by vyšetrovateľ v rámci prípravného konania, resp. súdy pri vykonávaní úkonov postupovali v rozpore so zákonnými ustanoveniami zabezpečujúcimi obvinenému jeho obhajobné práva, ako aj, že by vykonali relevantné dôkazy nezákonným spôsobom.

Pokiaľ dovolateľ napádal odôvodnenie odsudzujúceho rozsudku, treba zdôrazniť, že dovolanie proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Tr. por.).

V súvislosti s argumentáciou obvineného W. V. týkajúcej sa nedostatočného vysporiadania s jeho obhajobou, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je i právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Na druhej strane nie je možné uvedené právo vykladať tak, že zaručuje právo obvineného na také rozhodnutie súdu, ktoré zodpovedá jeho predstavám. Napokon aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach uvádza, že uvedené právo nespočíva v tom, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní a rovnako tak preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a preto je nadbytočné, aby odvolací

súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne a právne závery súdu prvého stupňa. Rovnako tak nie je povinnosťou dovolacieho súdu dať odpoveď obvinenému na každú jeho neopodstatnenú námietku.

Obvinený oprel svoje dovolanie aj o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods.1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého zákonného ustanovenia napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Obvinený je toho názoru, že okrem nesprávneho postupu vyšetrovateľa PZ pri jeho výsluchu 17. augusta 2011, okresný a krajský súd nevykonali ním navrhnuté dôkazy, resp. tie ktoré vykonal, potom nesprávne vyhodnotil.

K uvedeným dovolacím námietkam obvineného treba uviesť, že proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meriotórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Z uvedených dôvodov dovoláciu námietku obvineného spočívajúcu v tvrdení, že okresný i krajský súd „nevykonali ním navrhnuté dôkazy“, je treba považovať z hľadiska naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, resp. písm. g/ Tr. por. za irelevantnú. V danej súvislosti treba zdôrazniť, že dôkazy pred odvolacím súdom sa spravidla nevykonávajú. Odvolací súd len výnimočne môže doplniť dokazovanie dôkazmi nevyhnutnými na to, aby mohol o odvolaní rozhodnúť. Prvostupňový súd všetky v prípravnom konaní produkované dôkazy zákonným spôsobom vykonal a s namietanými skutočnosťami obvineného sa riadne vysporiadal. V danej súvislosti treba pripomenúť, že obvineného námietky v konaní pred súdom smerovali voči obsahu dôkazov vykonaných v prípravnom konaní, pričom on sám žiadne osobitné návrhy na doplnenie dokazovania nepodal.

Obvinený sa v časti odôvodnenia dovolania zaoberal rozborom dôkaznej situácie. Poukázal najmä na výpoveď svedkyne JUDr. Ivety Macejkovej, daktyloskopické stopy a DNA analýzu slín na poštovej známke s tým, že tieto dôkazy sú nepriamymi dôkazmi, ktoré nepreukázali, že bol páchatelom skutku a v konečnom dôsledku teda namietal správnosť zisteného skutkového stavu veci. Podľa jeho presvedčenia nebol v rámci trestného konania získaný a vykonaný taký dôkaz, ktorý by preukazoval skutočnosť, že bol pisateľom predmetného listu.

Pokiaľ ide o dovoláciu námietku obvineného, že mu bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby (§ 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.) treba uviesť nasledovné:

Pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 Tr. zák. je ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody v rozpätí až na tri roky.

Podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. je priťažujúcou okolnosťou to, že páchatel bol už za trestný čin odsúdený.

Podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Z odpisu registra trestov obvineného vyplýva, že v minulosti bol štrnásťkrát súdne trestaný, naposledy v

roku 2007 bol odsúdený pre pokus trestného činu znásilnenia podľa § 8 ods. 1 k § 241 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov so zaradením pre výkon trestu do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny. Z tohto výkonu trestu odňatia slobody bol podmiennečne prepustený 29. septembra 2009 so stanovením skúšobnej doby v trvaní dvoch rokov.

Podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na 18 (osemnásť) mesiacov a to v rámci upravenej trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. v rozpätí od jedného do troch rokov.

Ako je z uvedeného teda zrejmé, trest odňatia slobody obvinenému W. V. vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov bol uložený plne v súlade so zákonom, v správnej výmere a preto dovoláciu námietku, že trest mu bol uložený mimo zákonnej trestnej sadzby, nebolo možné akceptovať. Pokiaľ by obvinený namietal, že trest odňatia mu bol uložený síce v rámci zákonnej trestnej sadzby, ale v neprimerane prísnej výmere, ani túto námietku by nemohol dovolací súd akceptovať, keďže takéto preskúmanie právoplatného rozsudku dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. vôbec nepripúšťa.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už opakovane judikoval, že ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Podľa citovaného ustanovenia môže byť dovolacím dôvodom len skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len potrebné vyšetrovanie v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolací súd je preto viazaný zistením skutkového stavu veci, ako ho zistil a ustálil okresný súd. V predmetnej trestnej veci to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce zistenie, podľa ktorého obvinený W. V. spáchal skutok tak, ako je to uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b/Tr. zák., zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný vinným.

Zákon v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. pripúšťa možnosť podania dovolania len v prípade, kedy na základe správne a úplne zisteného skutkového stavu veci bolo použité nesprávne právne posúdenie skutku alebo z dôvodu, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda nie je v posudzovanom prípade daný.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného W. V. nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.